

NINJA PAAP-LUIJTEN

Marlan

De vervloekte
tuinkabouter

De avonturen van Marlan

-

de vervloekte tuinkabouter

NINJA PAAP-LUIJTEN

Inhoud

De avonturen van Marlan - de vervloekte tuinkabouter	I
De verplaatsing.....	1
Nachtwandeling.....	4
Ongewenst bezoek.....	10

De verplaatsing

Het leven was niet makkelijk voor een vervloekte tuinkabouter. Daar was Marlan heel vlug achter gekomen. Zodra er een mens in de buurt kwam, versteende hij, of hij dat nu wilde of niet. Het was onderdeel van zijn vloek.

Zo stond hij vaak hele dagen in de kasteeltuin, hongerig, stijf, onzichtbaar voor de talloze bezoekers en bewoners van kasteel Hoogzicht. Hij haatte zijn situatie, zijn belachelijke puntmuts, de baard die hem gegeven was, de absurde kuiltjes in zijn wangen. Toch was er één lichtpuntje te vinden in wat hem was aangedaan: het was niet de bedoeling geweest.

Steeds als hij daaraan dacht, moest hij grijnzen. Wie goed naar de massieve stenen tuinkabouter keek op zo'n moment, zou gevaarlijke lichtjes in zijn ogen kunnen herkennen, maar niemand lette op hem. Voor de tuinvrouw was hij een van de vele hebbedingetjes van mevrouw Erica de Hoog, voor alle anderen was hij nagenoeg onzichtbaar. Zelfs Rafaël, die hem dit had aangedaan, wist niet dat hij hier stond.

Op een steenworp afstand van zijn slaapkamer.

Vandaag kon Marlan het zoete parfum van Rafaël ruiken toen de man langs hem liep. Versteend als hij was, kon hij niet niezen, geen

neus optrekken en zelfs zijn ogen niet sluiten. De geur nestelde zich in zijn geheugen. Rafaël plukte een anjer, gaf die aan zijn vrouw en keek even fronsend naar Marlan.

‘Ik wist niet dat wij tuinkabouters hadden,’ merkte de kasteelheer op. Gedachteloos wreef hij een pluusje van zijn op maat gemaakte kostuum. ‘En nog van die lelijke ook.’

‘Ach, ik vind hem wel grappig,’ antwoordde Erica.

Het was maar goed dat Marlan niet kon grijnzen. Hij zou door de mand gevallen zijn. Zo stond hij met moordlustige gedachten aan de voeten van zijn grootste vijand, machteloos maar met één troef in handen.

Rafaël dacht dat hij dood was.

‘Wacht.’ Plotseling bukte Rafaël zich. Hij pakte Marlan op, bekeek hem eens goed, liep een eindje door de tuin.

Marlan werd misselijk van het gewiebel, vooral toen hij op zijn kop werd gehouden.

‘Kijk, dát is een mooi plekje!’ zei Rafaël.

Marlan werd neergezet. Onmiddellijk herkende hij waar hij terecht was gekomen. Die smeerlap had hem bij de toegangspoort voor het publiek neergezet, precies naast de rozenstruik waar...

De warme klaterstraal van hondenplas kletterde op zijn puntmuts. Marlan wenste dat hij Tobbie weg kon jagen, maar de

waakhond leegde rustig zijn blaas op hem en rende vervolgens kwispelend achter Rafaël en Erica aan.

‘Tobbie is er blij mee,’ merkte Rafaël op.

Marlan kon hem niet eens hatelijk nakijken. Het echtpaar was naar binnen gelopen.

Nachtwandeling

De nacht was een verademing. Het kasteel ging slapen; het grote voordeel van vreedestijd. Marlan wachtte ongeduldig tot ook de wachters hun post hadden ingenomen. Onbedoeld had Rafaël hem nu buiten hun zicht geplaatst. De wachters hingen rond bij de ingang van de kasteeltuinen, bij de hoofdepoort. Marlans plekje bij de publieksingang was volkomen duister. Daar liepen alleen wachters aan de buitenkant rond, niet in de tuinen.

De enorme neus van Tobbie snuffelde aan zijn baard. Marlan walgde van de smerige lucht die uit de hondenbek kwam. Net toen hij dacht dat er geen einde aan de inspectie van de hond zou komen, verbrak de betovering. Dat ging plotseling, zonder waarschuwing, volkomen geluidloos. Het ene moment was hij versteend, het volgende...

Het volgende niet meer.

Tobbie kefte van schrik. Marlan gaf hem een tik op zijn snuit. De hond piepte, blafte en toonde aan hoe laf hij werkelijk was. Het beest ging ervandoor.

‘Wat is er met hem?’ hoorde Marlan een van de wachters zeggen.

Dat mormel was rechtstreeks naar die gewapende rotzakken gierend!

Razendsnel keek Marlan om zich heen. De vloek die hem achtervolgde, werkte veel te goed. Hij was nu een tot leven gewekte tuinkabouter. Al tijden vroeg hij zich af of hij ooit zijn vroegere lichaam terug zou krijgen. Iets waar hij voorlopig geen antwoord op kon vinden, vooral niet als hij verdoemd was zijn dagen in de tuin door te brengen.

Het schorre geblaf van Tobbie schalde door de nacht.

‘Toch eens gaan kijken,’ klonk de barse stem van Nilda.

Marlan raakte in paniek. Nilda was een brede, wrede vrouw die hij ooit vergeefs had getracht in te palmen. Hij zag haar ervoor aan dat ze aan hem kon ruiken wie hij was.

Op zijn korte beentjes rende hij over het schelpenpad. Hij klom over de stenen die de rand van het pad markeerden, plonsde door een plasje water en verschool zich achter een brandnetel.

Hij was nu ruim een halfjaar tuinkabouter. Toch bleef oriënteren bijzonder lastig als je amper dertig centimeter groot was. Waarom was hij niet een andere kant uit gerend? Het antwoord was simpel; vanaf zijn lage gezichtspunt kon hij amper zien waar hij was. Hij had gedacht naar de kasteelmuur te kunnen rennen, maar hoe ver was hij gekomen? Amper enkele meters. Voor zijn kabouterbenen voelde het aan als tientallen meters. De tuin was een woestenij voor hem.

Het geblaf van Tobbie kwam dichterbij, net als de bonkige voetstappen van Nilda.

‘Wat is er, jongen?’ Nilda droeg een lantaarn. Haar harnas glom in de zachte gloed van de verlichting. Losjes hield ze een vlijmscherpe speer vast.

Vanuit zijn schuilplaats achter de brandnetel kon Marlan haar prima zien. Hij huiverde bij het idee dat ze die speer op hem zou richten. Ze was een reus. Als ze op hem stampte, kon ze hem zo vermorzelen.

Tobbie kwam snuffelend de bosjes in. Bij Marlan bleef hij staan. Een zachte grom klonk op uit zijn keel.

‘Wat heb je daar, Tob?’ Nilda stapte het pad af. Haar blik gleed over de brandnetel.

Onmiddellijk versteende Marlan. Inwendig gilte hij toen de enorme hand van Nilda de struik opzij duwde en haar priemende kraalogen hem in het zicht kregen.

‘Wat doet dat ding nou hier?’ mompelde de gewapende vrouw.

Nee, nee, nee! Het liefst had hij geschreeuwd, zijn tanden in de vingers van Nilda gezet of haar gewoon de huid vol gescholden. Dat kon allemaal niet. De sterke vingers van de vrouw sloten zich om hem heen en tilden hem op. Het licht van de lantaarn verblindde Marlan bijna. Het was alsof Nilda’s gezicht in brand stond.

‘Wat een afgrijselijk geval. Dat snap ik dat je daar op aanslaat, kerel, maar dit is niet gevaarlijk. Kom.’ Nilda begon terug te lopen naar de andere wachters, die onder een afdakje bij de kasteelmuur zaten – en ze nam Marlan mee.

Tobbie sprong opgewonden voor haar uit.

De bewegingen van Nilda’s grote passen maakten Marlan miselijk. Diepe angst nestelde zich in zijn borstkas. Wat ging ze in godsnaam met hem doen?

‘Hé, moet je kijken wat die hond heeft gevonden!’ Nilda hield de tuinkabouter omhoog.

De drie andere wachters lachten.

Voordat Marlan kon bedenken wat er ging gebeuren, bonkte hij op de oude tafel die onder het afdak stond. Vier doorgewinterde vechters bekeken hem argwanend.

‘Wat een lelijk geval,’ merkte Seb op.

‘Waar komt die vandaan?’ vroeg Laren.

‘Wat moet die hond ermee?’ was de vraag van Erwin.

Nilda schudde haar hoofd. ‘Jullie wilden toch een mascotte? Nou daar heb je d’r een.’

Dwars door elkaar protesteerden de andere drie.

Marlan grijnsde zijn versteende grijns en keek recht in de ogen van Nilda toen ze op een stoel plofte en hem bestudeerde. Haar kraalogen leken dwars door hem heen te kijken. Zij grijnsde niet.

‘Seb, kam de tuin uit. Neem Laren mee. Die hond blaft nooit zo.’

‘Als je het mij vraagt, is dat beest bang van kabouters,’ mopperde Seb. Ondertussen stond hij op, greep zijn speer en wenkte Laren.

De mannen vertrokken voor een grondige inspectie van de tuin.

Nilda zat nog altijd naar Marlan te staren.

‘Kunnen we dat ding niet weggooien?’ vroeg Erwin. De oude man krabde door zijn baard.

Marlan kon hem zien vanuit zijn ooghoek. Erwin was een kalme oude wachter. Deed geen vlieg kwaad, behalve als hij een misdadiger tegenover zich kreeg. Erwin was de beste vechter van allemaal.

‘Als mevrouw Erica of meneer Rafaël dat mooi vindt, wie zijn wij dan om het weg te gooien?’ vroeg Nilda.

‘Ik heb ’m liever niet hier, als u het niet erg vindt.’

Nilda knikte. ‘Nee, ik snap je helemaal.’ Ze stond op. Nam Marlan mee.

Hulpeloos moest hij toezien hoe hij opnieuw werd gedragen. Hij kreeg een nieuwe plek: met zijn rug naar de wachterspost toe werd hij aan de rand van het voetpad gezet, naast de zonnewijzer. Nilda plantte

hem met zijn voeten stevig in het schelpenpad begraven, waarvoor ze hem fors op zijn hoofd duwde en enkele keren heen en weer wiebelde.

Achter zijn rug hoorde hij de wachters praten. Constant bleef hij in het zicht.

Het kasteel werd klokje rond bewaakt.

Als hij het had gekund, zou hij hebben gehuild.

Na een poosje kwam de hond terug. Tobbie besnuffelde hem, tilde een poot op en deed wederom wat honden nu eenmaal graag deden.

Ongewenst bezoek

Wekenlang grijnsde Marlan bij de zonnwijzer. In regen, wind en hagel. De hond was zijn grootste fan. Ook bekeek Nilda hem dagelijks, met haar gebruikelijke argwaan. Die breedgeschouderde vrouw vertrouwde hem niet.

Honger knaagde aan hem. Het was zijn redding dat hij als versteende tuinkabouter geen eten nodig had. Toch voelde hij het rommelen van zijn buik, het verlangen om wat te drinken, de stijfheid van zijn ledematen.

De kasteeltuin kreeg al de eerste herfstfeestversieringen. Lampionen en pompoenen werden opgehangen en neergelegd. De bezoekers en bewoners van het kasteel renden heen en weer als het regende en bleven bewonderend staan als het droog was.

Ondanks zijn haat voor Rafaël, moest zelfs Marlan toegeven dat de kleurenpracht in de tuin uitzonderlijk mooi was.

Midden in een koude herfstnacht veranderde er ineens iets. Stemmen. Fluisterende, gedempte stemmen, waarvan hij er zelfs een herkende: Laren.

‘Schiet nou op!’ Laren klonk gehaast. ‘We hebben maar even, Nilda komt zo terug.’

‘Je bent nogal bang van dat vrouwtje,’ merkte de ander op.

Marlan meende die stem ook te herkennen, maar hij kon hem niet plaatsen.

Voetstappen klonken op het schelpenpad. Ineens verscheen Laren voor Marlan, samen met iemand die midden in de nacht niet in deze tuin thuishoorde. In geen enkele tuin, vond Marlan. Hij schrok. Voor het eerst sinds zijn vervloeking was hij blij met zijn toestand. Die broodmagere kerel naast Laren, met zijn rimpelige gezicht en knokige handen, dat was Urran. Heer van enkele steden in het noorden, aartsvijand van Rafaël. Door- en doorslecht.

Laren liep voor hem uit, een kaarsje in zijn hand. Schichtig keek de jonge wachter om zich heen. Zijn harnas maakte ongetwijfeld meer lawaai dan hem lief was.

‘Hierheen,’ fluisterde Laren.

Urrans blik gleed over Marlan. De oude tovenaar trok een lip op bij het zien van de tuinkabouter. Voordat hij goed kon kijken, zei Laren weer iets.

‘De plannen moeten vannacht meteen terug.’

‘Normaal zijn jullie met vieren,’ merkte Urran op.

Marlan rilde. Die vent was goed op de hoogte. Te goed. Rafaël mocht wel uitkijken – wat dééd Urran hier? Over welke plannen ging dat?

‘Seb en Erwin zijn op buitenronde. Uw list houdt Nilda niet lang weg, heer. Schiet nou toch op!’

‘Hmpf.’ Urran snoof verontwaardigd.

De voetstappen stierven weg. Plotseling ontsteende Marlan. Perplex struikelde hij naar voren – het was een behoorlijke poos geleden dat hij voor het laatst had kunnen wandelen.

Hij keek om. Daar, onder het afdak van de wachters, smiespelden Urran en Laren met elkaar. Kwispend ging Tobbie naar ze toe. Daar had Urran duidelijk geen geduld voor – de magere man schopte de hond opzij. Zacht piepend schoot Tobbie onder het afdak uit.

Dierenbeul, dacht Marlan verontwaardigd.

Hij begon te lopen. Stram, aanvankelijk, maar na enkele passen kreeg hij zijn soepelheid weer wat terug.

Tot zijn eigen stomme verbazing liep hij niet weg, zoals hij zou moeten doen – nee, hij was te nieuwsgierig.

Hij liep naar de verraders toe.

Het was een heikele onderneming. Voor de verandering had hij in Tobbie een bondgenoot. De hond zag hem wel, maar blafte niet. Marlan stak zijn hand uit en liet de waakhond aan hem snuffelen. Natuurlijk, hij rook naar Tobbie!

Was hij niet voor niets wekenlang als pispaal gebruikt.

Zo snel als hij kon op zijn korte benen en zonder geluid te maken, beende hij door het gras naast het schelpenpad naar het afdak. Het waren enkele lange minuten.

‘Dat is verdomme een goede verdediging,’ hoorde hij Urran zeggen.

‘U vroeg me niet om goed nieuws, u vroeg me om de plannen,’ zei Laren.

Dat leverde hem een lange, intense blik op van de oude tovenaar. ‘Pas op je toon, jochie. Weet wie je tegenover je hebt.’

Laren mompelde een verontschuldiging.

Eindelijk was Marlan in de buurt. Hij keek om zich heen. Hij stond aan de rand van het afdak, naast het wapenrek en achter de krat met blokken hout voor de vuurkorven. Voorzichtig schuifelde hij tussen de krat en het wapenrek door. Nu kon hij de tafel zien, en Urran en Laren, maar niet wat er óp de tafel lag. Hij staaarde naar de onderkant van het tafelblad.

‘Ik hoop voor jou dat Rafaël niets doorkrijgt. Als hij merkt dat dit is weggeweest, verandert hij alle verdedigingsplannen.’

Er lagen zadeltassen in de hoek. Marlan besepte dat dit een kans was die hij niet kon laten liggen.

‘Dat is een zwakke plek,’ zei Laren.

Beide mannen bogen zich weer over de tafel heen.

Marlan sloop achter de krat vandaan, achter de benen van Urran langs. Uiterst voorzichtig begaf hij zich richting de zadeltassen die achteloos in een hoek waren neergelegd.

Het zweet brak hem uit toen Laren opkeek. De hond redde hem. Het was alsof Tobbie begreep wat hij van plan was. Het geblaf van de hond schalde door de nacht.

‘Hou dat beest stil!’ siste Urran.

‘U kunt beter vertrekken,’ zei Laren. ‘Nilda komt zo...’

Marlan verstijfde, dit keer niet omdat hij versteende. Razendsnel had Urran een mes getrokken. Dat hield hij nu tegen de keel van de jonge Laren. Wat ging hij doen? De wachter ter plekke de keel doorsnijden?

‘Doe wat ik zeg,’ fluisterde Urran.

Marlan keek om. Zijn hakken stonden op de hoek van een van de zadeltassen. Snel bukte hij, opende de tas en keek erin. Daar paste hij makkelijk bij. Tussen de potten en papieren. Tijd om te kijken wat dat allemaal was, had hij niet. Een keer keek hij nog richting de tafel.

Tobbie was gestopt met blaffen. Hij knaagde op een stuk gedroogd vlees.

Laren rolde de papieren op en deed ze in een enorme koker. Urran draaide zich om.

Direct liet Marlan de flap van de zadeltas zakken. Hij maakte zich zo klein mogelijk, helemaal onder in de tas. Daar bleef hij liggen, met bonzend hart en honderden scenario's gillend in zijn hoofd.

Dat was de rode koker, die Laren had laten zien aan Urran.

Dat waren de verdedigingsplannen van het kasteel en van het omringende land. Plannen die Marlan had meehelpen opstellen, want niemand wilde ten prooi vallen aan de hordes uit het westen. Daarvoor hadden hij en Rafaël hun vete kortstondig neergelegd.

Wat was Urran daarmee van plan?

Ineens werd hij gewichtsloos. Gehobbeld volgde. Een stapel kruiden viel tegen hem aan en prikte in zijn neus.

'Wees niet zo laf, Laren. Ik zal je goed belonen,' merkte Urran nog op.

'Dank u,' was het zachte antwoord.

Marlan had opnieuw het gevoel te zweven. Daarna een bonk. Zweven. Een bonk.

Urran liep met hem weg.

Even later hoorde hij het geluid van een deur die zacht in het slot viel. Het was pikkedonker in de zadeltas. Na een zwierend gevoel lag hij plotseling stil op iets wat aangenaam zacht aanvoelde. Een paard briede. Urran mompelde iets in zichzelf.

Schommelend lag Marlan in de zadeltas, te wachten in de duisternis. Het paard zette een draf in. Marlans hoofd tolde.

Nu was hij eindelijk weg uit die kasteeltuin. Het was echter de vraag waar deze reis hem heen zou brengen.